

טלוויזיה / אורנה לנדאו

לא היה בסדר

"גשר כחול לבן" ערוץ 8, 21:35

אתמול ניתן גזר-הדין במשפטם של המורשעים בגרימת מוות ברשלנות באסון גשר המכביה. הסרט "גשר כחול לבן" מזכיר את הירשלנות, תאווה הבצע ואטימות הלב שהובילו לאסון (ומיד לאחריו להמשך של הטקס, כי ההצגה, כמו שקבע כבר מטומטם אחד, חייבת להימשך).

הוא מפגיש את הצופים עם בני משפחתם של הרוגי האסון ועם כמה מהניצולים - אז והיום. מול התמימות, הרצון הטוב והגישה האחר-אית שהם מציגים, חש הצופה הישראלי רחף בלתי-נשלט להשפיל את עיניו. מה כבר אפשר להגיד מול מבטם המאשים של אנשים צודקים, אחרי שסיסמתנו הנצחית - יהיה בסדר - צנחה לתוך מימיו המזוהמים של הירקון?

מלכתחילה לא היה שום דבר מזמין בסרט שיטחן בפעם האלף את אסון המכביה. בריעבר התגלה "גשר כחול לבן" כסרט מעניין ומעורר מחשבה. את ההישג הזה צריך לזקוף לזכותה של הבימאית נילי טל. כמו סרטה הקודם (והמצויין) "עזה כמו-וח", שעסק ברצח עינב רוגל על-ידי גלעד שמן, גם הפעם בחרה טל בררמה משפטית שחושפת דרמה אנושית גדולה לאין ערוך.

בשני הסרטים היא פוסעת בנתיבים הסלולים של עבודה עיתונאית. היא חרוצה ויסודית. יש לה דעות נחרצות, שנאמרות כקול דירקטי ומאובן. ספק אם יימצא מי שיקשור לראשה סרטים בזכות יצירתיות, חדשנות או טעם אמנותי יוצא דופן. אבל דבר אחד בטוח: אם נילי

הסיפור האמיתי. מעורר מחשבה

טל היתה בונה את גשר המכביה, הוא לא היה קורס. וזה הרבה מאד.